

LBRIS

Liz Nugent

Ciudata Sally Diamond

Titlul original: *Strange Sally Diamond*

We know
books

Copyright © Liz Nugent, 2023. All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NUGENT, LIZ

Ciudata Sally Diamond / Nugent Liz; trad. din lb. engleză și note
de Liviu Szöke. - București: Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-30-7

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Coperți: TIJANA MORACA / TREVILLION IMAGES

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GELU ISPAS

Bun de tipar: noiembrie 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Liz Nugent

Ciudata Sally Diamond

traducere din limba engleză și note
de Liviu Szöke

CRIME SCENE PRESS
2023

LBRIS

We know
books

PARTEA I

1

– **S**ă mă duci la tomberon! spunea el de obicei. Când mor, să mă duci afară, la tomberon. O să fiu mort, așa că oricum nu o să știu care-i diferența. Tu o să plângi de-o să sară cămașa de pe tine.

Și râdea, iar eu râdeam odată cu el pentru că știam amândoi că n-o să plâng de-o să sară cămașa de pe mine. Pentru că eu nu plâng niciodată.

Când a sosit vremea, în 29 noiembrie 2017, într-o miercuri, i-am urmat sfaturile. Era mic și fragil și avea deja optzeci și doi de ani, așa că a fost ușor să-l fac să intre într-unul dintre sacii noștri mari pentru gunoi.

Zăcuse o lună întreagă la pat.

– Fără doctori! spusese. Știu cum e cu ei.

Și chiar știa, întrucât era și el doctor, deși psihiatru. Încă mai putea să-și prescrie singur rețete și apoi mă trimitea la Roscommon ca să îi iau pastilele.

– Nu eu l-am omorât; n-a fost cazul. În dimineața aia, i-am dus ceaiul, iar el era deja rece în pat. Cu ochii închiși, slavă Domnului! Urăsc serialele alea de la televizor în care cadavrele se holbează de jos în sus la detectivul trimis acolo. Poate că rămâi cu ochii deschiși doar atunci când ești omorât?

– Tată? am spus, deși știam că nu mai e printre cei vii.

M-am așezat pe marginea patului, am luat capacul de pe paharul special și am băut ceaiul, deși îmi lipsea zahărul pe care îl

puneam în al meu. Mai întâi i-am verificat pulsul, dar îmi dădusem deja seama după textura ca de ceară a pielii sale. Numai că nu „ceară” e cuvântul potrivit. Mai degrabă... pielea parcă nu-i mai aparținea, sau locul lui nu mai era în ea.

Mi-a fost greu să târăsc sacul de gunoi prin curte și până la hambar. Pământul era acoperit de brumă, așa încât am fost nevoită să salt din când în când sacul ca să nu se rupă. O dată pe lună, când se simțea bine, tata golea sacii în incinerator. Refuza să plătească taxele pentru gunoi și locuiam într-un loc atât de izolat, încât consiliul local nu ne bătea la cap din cauza asta.

Știam un lucru: cadavrele se descompun și încep să putrezească și să miroasă, prin urmare am așezat sacul cu grijă în butoiul pentru incinerare. Am turnat niște benzină peste el și i-am dat foc. N-am mai rămas să-l aud cum arde. Nu mai era acolo, era deja un cadavru, o „neființă”, într-un incinerator domestic de lângă un hambar aflat pe-un câmp de lângă o casă de la capătul unei alei ce pornea dintr-un drum secundar.

Uneori, când descria la telefon unde locuim, tata spunea: „Sunt în mijlocul pustietății. Dacă mergi în mijlocul pustietății și faci stânga, apoi dreapta și încă o dată stânga, dai de un sens giratoriu și alegi a doua ieșire.”

Nu-i plăceau musafirii. În afară de medicul nostru, Angela, am avut vizitatori poate o dată la doi ani după ce-a murit mama. Ultimii ne-au reparat mașina sau ne-au montat un calculator, și după câțiva ani a mai venit un bărbat și i-a instalat tatei internet și un calculator nou, iar ultimul a venit ca să ne mărească viteza la internet. Eu am rămas în camera mea pe parcursul acelor vizite.

Tata nu mi-a propus niciodată să mă învețe să folosesc un calculator, dar mi-a explicat ce chestii poate să facă. Oricum, mă uitam suficient la televizor ca să știu și singură de ce sunt în stare calculatoarele. Puteau să bombardeze țări. Puteau să-i spioneze pe oameni. Puteau să facă operații pe creier. Puteau să ajute pri-

eteni sau dușmani vechi să se regăsească și puteau să rezolve crime. Dar eu nu doream să fac asemenea lucruri. Mie-mi plăcea ce se difuza la televizor, documentare, emisiuni despre natură și istorie, și-mi plăceau serialele: dramele, cele fantastice situate în viitor ori cele situate în perioada victoriană, cu superbe case și rochiile splendide, ba chiar și cele moderne. Îmi plăcea să-i urmăresc pe oameni și viețile lor interesante, poveștile de dragoste înflăcărare și familiile lor nefericite și pline de secrete întunecate. E ironic, presupun, întrucât mie nu-mi plăceau oamenii din viața reală. Mă rog, *majoritatea*.

Preferam să stau în casă, iar tata îmi înțelegea alegerea. La școală fusese oribil. Mergeam la toate orele, încercam să le evit pe celelalte fete și apoi mă întorceam direct acasă. Îmi spuneau că sunt autistă, chiar dacă tatăl meu psihiatru îmi zisese că în mod sigur nu sunt. Nu m-am înscris în niciun club sau frăție, oricât de mult m-a rugat mama. Când mi-am dat ultimele examene, am primit două note de 10, două de 8 și două de 7 la materiile principale de liceu, plus note de trecere la matematică și irlandeză. Asta se întâmpla cu douăzeci și cinci de ani în urmă, după care ne-am mutat din nou, într-un bungalow de la capătul unei alei înguste, la un kilometru și jumătate distanță de marginea satului Carricksheedy.

Drumurile săptămânale la magazin pentru cumpărături erau întotdeauna un chin. Uneori mă prefăceam că sunt surdă ca să evit orice discuție, dar tot mai auzeam comentarii de-ale elevilor: – Iat-o pe Ciudata Sally Diamond, dubioasa!

Tata spunea că nu e nicio răutate în spusele lor. Copiii sunt răutăcioși. Majoritatea. Eram bucuroasă că nu mai sunt copil. Eram o femeie de patruzeci și doi de ani.

Mergeam la poștă să iau pensia tatălui meu și ajutorul pentru boala mea din copilărie. Cu ani în urmă, cei de la poștă au vrut să

ne convingă să ne deschidem conturi la bancă pentru ajutoare și pensie, însă tata a spus că ar trebui să încercăm măcar să avem o oarecare relație cu cei din sat, așa că am ignorat sfatul. Banca se afla tocmai în orașul Roscommon, la optsprezece kilometri distanță. În Carricksheedy nu era niciun bancomat, deși în majoritatea magazinelor puteai plăti cu cardul și scoate bani de la ei.

Tot eu luam și corespondența tatălui meu pentru că el spunea că nu dorește să-și bage vreun poștaș nasul în treburile noastre. Doamna Sullivan, poștărița, țipa:

– Sally, cum se mai simte tatăl tău?

Poate își închipuia că-i pot citi pe buze. Dădeam din cap aprobator și zâmbeam, iar ea își pleca pe un umăr capul în semn de compasiune, de parcă tocmai survenise cine știe ce tragedie, iar apoi plecam la magazinul cel mare de la benzinăria Texaco. Cum păram ce ne trebuia pentru o săptămână și mă întorceam acasă, simțind cum mi se liniștesc nervii când intram pe aleea noastră. Drumul dus-întors nu dura niciodată mai mult de o oră.

Când se simțea bine, tata mă ajuta să despachetez cumpărăturile. Mâncam trei mese pe zi. Găteam unul pentru celălalt. Așadar, eu pregăteam două mese, iar el una, însă munca o împărțeam în mod egal între noi. Am început să facem schimb de sarcini pe măsură ce vârsta lui începea să-și spună cuvântul. Eu dădeam cu aspiratorul și el scotea rufele din mașina de spălat. Eu călcam rufele și duceam sacii cu gunoi, iar el făcea curat în duș.

Apoi a încetat să mai iasă din camera sa și rețetele și le scria cu o mână tot mai nesigură, iar la masă doar mai ciugulea câte ceva. Către final, numai înghețată. Uneori i-o dădeam eu s-o mănânce, atunci când îi tremurau prea tare mâinile, și îi schimbam așternuturile în ziua în care nu se mai putea controla și nu mai izbutea să ajungă la oala pe care și-o ținea sub pat, iar apoi i-o goleam în fiecare dimineață și i-o clăteam afară. Avea un clopoțel lângă pat,

dar nu îl auzeam din bucătăria situată în spate, iar în ultimele zile era prea slăbit ca să mai ajungă la el.

– Ești o fată bună, îmi spunea cu glas slab.

– Ești cel mai bun tată, îi spuneam și eu, deși știam că nu e în întregime adevărat.

Dar îl făcea să zâmbească atunci când i-o spuneam. Mă învățase mama să o fac. Cel mai bun tată era cel din *Căsuța din preerie*. Și era extrem de chipeș.

Mama obișnuia să-mi ceară să joc acest joc în minte. Să îmi închipui ce cred ceilalți. Îmi stârnea curiozitatea. N-ar fi fost mai ușor să-i întreb direct ce cred? Și chiar era treaba mea? Eu, una, știu ce gândesc. Și-mi pot folosi imaginația ca să-mi închipui lucruri pe care pot să le fac, precum cei de la televizor care rezolvă crime și au parte de povești de dragoste pasionale. Dar uneori încerc să îmi închipui ce văd cei din sat atunci când se uită la mine. Potrivit unei reviste pe care am citit-o odată în sala de așteptare a Angelei, am cu trei kilograme mai mult decât ar trebui pentru înălțimea mea de un metru șaptezeci și doi. Angela a râs când i-am arătat revista, dar m-a îndemnat să mănânc mai multe fructe și legume și mai puțini carbohidrați. Am părul lung și castaniu, dar mi-l țin prins într-un coc lejer, ceva mai jos de creștet. Mi-l spăl în cadă, o dată pe săptămână. În restul săptămânii, folosesc o plasă pentru păr și fac un duș scurt.

Port una dintre cele patru fuste pe care le am. Am două pentru iarnă și două pentru vară. Am șapte bluze, trei pulovere simple și unul cu nasturi, și mai am și o mulțime de haine vechi de ale mamei, rochii și taioare, toate de bună calitate, cu toate că nu mai sunt la modă. Mamei mele îi plăcea să meargă la cumpărături în Dublin împreună cu sora ei, mătușa Christine, de două sau trei ori pe an, „pentru reduceri”. Tatălui meu nu prea îi convenea, dar ea spunea că-și poate cheltui propriii bani așa cum pofteste.

Nu port deloc sutiene. Sunt incomode și chiar nu înțeleg de ce femeile insistă atâta asupra lor. Când hainele mi se uzau prea tare, tata îmi cumpăra altele de la mâna a doua de pe internet, mai puțin lenjeria intimă. Aia era întotdeauna nouă.

– Urăști să mergi la cumpărături și chiar nu are rost să irosești banii, spunea el.

Am pielea curată și netedă. Am câteva riduri pe frunte și-n jurul ochilor. Nu port deloc machiaj. Tata mi-a cumpărat unele la un moment dat și mi-a propus să le încerc. Vechiul meu prieten, televizorul, și câteva reclame însemnau că știu ce am de făcut, dar nu mi s-a părut că ochii înconjurați de negru și buzele roz m-ar reprezenta. Tata a fost de acord cu mine. S-a oferit să-mi ia altele, dar mi-a perceput lipsa de entuziasm și n-am mai adus niciunul vorba de machiaj.

Cred că sătenii văd o femeie „surdă” în vârstă de patruzeci și doi de ani care intră și iese din sat și uneori conduce un Fiat străvechi. De bună seamă că ei presupun că nu pot să muncesc din cauza surzeniei și că de aceea primesc ajutor financiar de la stat. Primesc ajutor de la stat pentru că tata spunea că sufăr de deficiențe sociale.

2

Thomas Diamond nu era tatăl meu adevărat. Aveam nouă ani când mi-a spus acest lucru. Nu știam nici măcar care îmi e numele real, dar el și mama, care de fapt nici ea nu era mama mea adevărată, mi-au spus că mă găsiseră în pădure pe când eram bebeluș.

La început, am fost supărată. În poveștile pe care le citeam, bebelușii găsiți în păduri erau spiriduși care-și schimbaseră înfățișarea și aduceau prăpădul în familiile pe care le invadau. Chiar am și eu imaginație, în ciuda a ce spunea tata adesea. Însă mama m-a suit pe genunchiul ei și m-a liniștit spunându-mi că acele povești sunt de fapt basme. Uram să stau pe genunchiul mamei mele sau pe al tatălui meu, așa că am sărit jos și i-am cerut un biscuit. Am primit doi. Am crezut în Moș Crăciun până am împlinit doisprezece ani și tata mi-a spus să stau jos și mi-a dezvăluit tristul adevăr.

– Dar de ce inventați o asemenea chestie? am întrebat.

– E o chestie amuzantă în care să creadă copiii, dar tu nu mai ești o fetiță.

Și avea dreptate. Începusem să sângerez. Durerea provocată de venirea menstruației i-a înlocuit pe Zâna Măseluță și pe Iepurașul de Paști, iar mama și tata au început să-mi explice și alte lucruri.

– Dacă Moș Crăciun nu există, atunci Dumnezeu sau diavolul există?

Mama s-a uitat la tata, iar el mi-a răspuns:

– Nu știe nimeni.

Conceptul respectiv mi se părea greu de crezut. Dacă ei știau sigur că nu există Moș Crăciun, în privința lui Dumnezeu de ce nu mai erau la fel de siguri?

Copilăriei mele i-au luat locul mult mai ternii ani de adolescență. Ani mult mai lipsiți de culoare. Mama mi-a explicat că s-ar putea ca băieții să înceapă să fie interesați de mine și că ar putea încerca să mă sărute. N-au încercat niciodată, în afară de o ocazie, pe când aveam paisprezece ani, iar un bătrân a încercat să mă sărute cu forța și și-a strecurat mâna pe sub fusta mea într-o stație de autobuz. I-am ars un pumn în moacă, apoi l-am trântit pe jos și l-am călcat pe cap. După care a venit autobuzul și m-am urcat în el, enervându-mă din cauza întârzierii provocate de faptul că șoferul a coborât din el ca să-l ajute pe bătrân. L-am urmărit cum se ridică greoi în picioare, cu capul plin de sânge. Șoferul m-a întrebat ce se întâmplase, dar eu n-am scos o vorbă și m-am prefăcut surdă. Am ajuns acasă cu douăzeci de minute întârziere și am ratat începutul lui *Blue Peter*¹.

Când aveam cincisprezece ani, am auzit o fată de la mine din clasă spunându-le altor două fete că sunt un copil sălbatic găsit pe o coastă de munte și adoptat mai apoi de familia Diamond. Le spunea asta în toaletă. Eu stăteam în cabină pe bazinul toaletei și cu picioarele pe capac și-mi mâncam prânzul.

– Dar nu puteți să spuneți la nimeni, a adăugat fata. Mama a auzit de la o prietenă de-a ei care lucra pentru dr. Diamond când s-a întâmplat. De asta e atât de bizară.

Celelalte fete n-au păstrat secretul. Preț de câteva săptămâni, au tot încercat să vorbească cu mine și să mă întrebe dacă-mi pla-

1. Emisiune pentru copii care rulează la televiziunea britanică, fără întrerupere, din anul 1958. (n. trad.)

ce să mă cațăr pe munte sau dacă mănânc iarbă. Stella Coughlan le-a spus să mă lase în pace și că nu e treaba lor. Eu le-am ignorat cu desăvârșire. Nu i-am întrebat nimic pe mama sau pe tata. Știam deja că fusesem adoptată și mai știam și că bebelușii nu pot supraviețui pe munte, iar fetele alea idioate inventează lucruri doar din răutate.

Mama a murit la un an după ce-am terminat școala. Ne certam adesea. Ea voia să merg la facultate. Îmi completase deja cererea de înscriere la facultate în pofida dorinței mele. Considera că ar trebui să studiez muzică sau științe. Îmi plăcea enorm muzica și să cânt la pian reprezintă probabil una dintre activitățile mele preferate. Când am împlinit nouă ani, mama a angajat o profesoară care să vină la noi acasă și să mă învețe. Îmi plăcea de doamna Mooney. Spunea că sunt o pianistă înzestrată. A murit când eram adolescentă și n-am mai vrut altă profesoară, așa că am început să mă perfecționez singură. Nu voiam să dau niciun examen. Voiam doar să cânt la pian.

Mama spunea că am tot soiul de opțiuni în față. Dar eu nu voiam să întâlnesc străini și nici să plec din noua noastră casă. Tata spunea că pot opta pentru învățământ la distanță, însă mama îl contrazicea spunând că trebuie să „socializez” pentru că n-aveam să plec niciodată de-acasă sau să mă angajez undeva dacă nu eram împinsă de la spate. Am zis că nu vreau să plec de-acasă, ceea ce a infuriat-o.

La o săptămână după cearta aia, a suferit un accident vascular cerebral în timp ce lucra la clinica ei din sat și a murit la spital. În mormântarea a avut loc la Dublin, întrucât acolo locuiau familia și toți vechii ei prieteni. Mergea în mod regulat să-i viziteze. În puținele ocazii în care sora ei, Christine, venise pe la noi, eu o urmasem ca un cățeluș. Era ca o versiune trăsnet a mamei mele. Tata rămânea la el în birou când venea ea la noi. Mama spunea că